

Arrest

nr. 189 895 van 19 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 25 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoekende partij (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 28 mei 2013 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 oktober 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 28 mei 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 28 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.05.2013 werd ingediend door :

[S. M.]

Geboren te [...] op [...]

Ook gekend als [S. M.]

Geboren te [...] op [...]

[S. M.] [RR ...]

Geboren te [...] op [...]

[S. M.]

Geboren te [...] op [...]

[S. M. A.]

Geboren te [...] op [...]

+ echtgenote [H. N.] [RR ...]

Geboren te [...] op [...]

Ook gekend als [H. N.]

Geboren te [...] op [...]

[H. N. A.]

Geboren te [...] op [...]

+ kinderen [S. A.] [°...]

Ook gekend als [S. A.] [°...]

[S. A. M.] [°...]

[S. J.] [°...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verblijven illegaal op het Belgische grondgebied. Ze hebben een asielprocedure opgestart op 08.01.2007. De asielprocedure werd afgesloten op 30.04.2007. De reeds eerder ingediende aanvraag 9bis werd afgesloten met een negatieve beslissing. De aanvraag 9ter werd ook afgesloten met een negatieve beslissing. De verlenging van het attest van immatriculatie werd stopgezet. Betrokkenen menen dat er een combinatie van elementen aanwezig is die maken dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zouden zijn waardoor het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkenen brengen aan dat ze al meer dan 6 jaar op het Belgische grondgebied verblijven. Ze hebben volgens hun verklaringen hun leven uitgebouwd in België en hebben aan hun leven inmiddels structuur gegeven. Betrokkenen hebben een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (E.V.R.M.). Het oudste kind gaat naar een Belgische school en zou niet meer kunnen aarden in een ander onderwijssysteem. Betrokkenen wensen dat hun kinderen zouden kunnen openbloeien in de Belgische samenleving. Betrokkenen spreken de Franse taal (actieve en passieve kennis) en willen actief op zoek gaan naar werk. Ze zijn gemotiveerd om te werken om hun leven op een onafhankelijke en zelfstandige manier verder uit te bouwen. Betrokkenen menen dat ze in het bezit zijn van een attest van immatriculatie. Ze verwijzen naar de wet van 22.12.1999. Een terugkeer naar het land van herkomst zou onmenselijk en traumatisch zijn.

Betrokkenen wisten echter dat hun verblijf op het Belgische grondgebied werd toegestaan naar aanleiding van de asielprocedure die ze hadden opgestart en tot zolang de procedure liep. De asielprocedure werd reeds geruime tijd geleden afgesloten, namelijk op 30.04.2007, met een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. De asielprocedure van betrokkenen was niet ontvankelijk. Naar aanleiding van de aanvraag 9ter die betrokkenen indienden

werden ze in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hun verblijf werd toegestaan tot zolang het onderzoek naar de medische elementen hangende was. Op 02.07.2013 werd een beslissing genomen en die was negatief. Betrokkenen dienen vrijwillig het Belgische grondgebied te verlaten. Betrokkenen kunnen een dossier samenstellen, nog steeds met de hulp van hun advocaat, met alle elementen van integratie zoals opgebouwde banden met Belgen, Franse taalkennis, arbeidscontracten van potentiële werkgevers,... en dit dossier vervolgens voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkenen tonen geen buitengewone omstandigheden aan die hen dat onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken. Hun situatie in België was precair en werd in hun geval enkel toegestaan in het kader van de asielaanvraag die iets meer dan 3 maanden in beslag nam en in het kader van de medische problematiek die zij voorlegden middels een aanvraag 9ter. Gezien beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing en geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, dienen betrokkenen zich voor hun aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging te wenden tot de bevoegde Belgische diplomatieke post. Het schoolgaan van hun oudste kind werd toegestaan om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen. Dat het kind geen onderwijs zou kunnen volgen in een ander onderwijssysteem dan het Belgische is niet geloofwaardig en slechts een loutere bewering. De scholing van de kinderen behoeft geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was. Artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens wordt niet geschonden omdat betrokkenen de procedure voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging dienen op te starten bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. De gezinssamenstelling blijft behouden. Het gezin dient samen terug te keren naar het land van herkomst of een land waar zij kunnen verblijven.

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie (werkbereidheid, taalkennis, schoolgaan kinderen, blanco strafbladen,...) kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 23 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, in hoofde van verzoeker, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel, dat verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

[...]

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Mijnheer heeft een asielaanvraag ingediend. Deze werd op 30.04.2007 afgesloten met een negatieve beslissing (asielaanvraag onontvankelijk) door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter ervan aantonen. Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.2. Ter terechtzitting wijst verweerder op het gegeven dat verzoekster en de kinderen van ambtswege zijn afgevoerd uit de registers op 10 november 2015.

2.3. Artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) voorziet in deze situatie als volgt:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapd door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Deze wettelijke bepaling roept aldus een vermoeden in het leven dat verzoekster en haar kinderen het land hebben verlaten. Ter terechtzitting gewezen op dit wettelijk vermoeden van vertrek uit het Rijk dat geldt in deze situatie, kunnen verzoekers hieromtrent geen nadere inlichtingen verschaffen. Er wordt geen enkel begin van bewijs aangebracht teneinde dit vermoeden te weerleggen. In het kader van de eerdere procedure voor de Raad gekend onder het rolnummer 134 540 inzake een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd door verzoeker ter terechtzitting ook reeds aangegeven dat hij en verzoekster uit elkaar zijn.

2.4. De Raad wijst erop dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, een verblijfsmachtiging in België af te geven. Nu niet langer blijkt dat verzoekster en haar kinderen zich op het Belgische grondgebied bevinden, is de afgifte van een verblijfsmachtiging aan hen in België niet meer mogelijk. Aangezien verzoekster en haar kinderen visumplichtige vreemdelingen zijn en er dient te worden aangenomen dat zij in het buitenland verblijven, zullen zij een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verwerven en blijkt niet dat zij nog enig actueel belang hebben bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731) en bij

uitbreiding het beroep. De tweede bestreden beslissing betreft immers enkel verzoeker, van wie niet blijkt dat hij van ambtswege is afgevoerd.

2.5. Ter terechtzitting gevraagd naar het actuele belang dat verzoekster en verzoekers handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen nog hebben bij het beroep, gelet op de afvoering van ambtswege van verzoekster en de kinderen en het vermoeden van vertrek uit het Rijk dat in deze situatie geldt, brengen zij geen argumenten naar voor.

2.6. De Raad wenst in dit verband ook nog te benadrukken dat verzoekster alsook beide verzoekers samen voor zover zij optreden namens de kinderen, indien zij hun belang bij het ingestelde beroep willen bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor de ingestelde procedure dienen te vertonen. Hun houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe zij moeten bijdragen, niet verstoren. Aangezien woonplaatskeuze werd gedaan bij een advocaat, rustte op hen de verplichting om regelmatig contact met deze advocaat op te nemen om zich van het verdere verloop van de procedure te vergewissen, om op die manier hun volgehouden belangstelling te betonen voor de hangende procedure en om waar nodig bijkomende inlichtingen te verstrekken (cf. RvS 21 mei 2002, nr. 106.700). Verzoekers hebben dit blijkbaar niet gedaan. Er blijkt aldus geen voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het ingestelde beroep (cf. RvS 16 november 2011, nr. 216.275). Daarenboven moet worden gesteld dat verzoekers steeds zijn verplicht om hun medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe worden verzocht. Nu het belang van verzoekster en de kinderen in vraag wordt gesteld, dienen verzoekers hieromtrent een duidelijk standpunt in te nemen en de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitend geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). In voorliggende zaak blijven verzoekers op dit punt in gebreke.

2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat er in hoofde van verzoekster en de kinderen nog een actueel belang bestaat bij het thans voorliggende beroep, waar overeenkomstig artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit wordt verondersteld dat zij het land hebben verlaten en ter zitting geen concrete gegevens worden aangebracht die daar anders over doen denken. Aldus dient het ingestelde beroep tot nietigverklaring als onontvankelijk te worden afgewezen in de mate dat dit door verzoekster in eigen naam is ingediend alsook door verzoekers handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van het beginsel dat de overheid er toe is gehouden bij haar beoordeling rekening te houden met alle pertinente elementen die de zaak kenmerken.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“- Violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980

En ce que En ce que la partie adverse déclare la requête irrecevable au motif que les éléments invoqués par Monsieur et Madame ne constituent pas une circonstance exceptionnelle ;

Alors que la jurisprudence, constante en matière de droit au séjour pour certaines catégories de personnes étrangères, définit les circonstances exceptionnelles comme étant celles qui « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine » ;(CE arrêt n° 88076 du 20 juin 2000 ; CE arrêt n° 112.059 du 30 octobre 2002 ; CE arrêt n° 93760 du 6 mars 2001, RDE, n° 113, p.217; CCE n° 9.628 du 9 avril 2008 ; CCE n° 5.616 du 10 janvier 2008 ; CCE n° 7.722 du 22 février 2008))

Qu'est une circonstance exceptionnelle, toute circonstance empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires çà l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour. (CE, arrêt n° 74880 du 30 juin 1998, RDE, 1998, p. 229)

Que, dans le cas d'espèce. Monsieur et Madame ont évoqué les éléments suivants :

- leur présence depuis 2007 ;*
- leur intégration ;*
- leur volonté de travailler ;*
- la scolarité d'un enfant ;*

Que l'on comprend nullement la raison pour laquelle la partie adverse reproche à Monsieur et Madame d'avoir introduit une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9 bis afin d'obtenir une autorisation de séjourner sur le territoire belge et de ne pas avoir cherché un autre moyen que celui octroyé par l'article 9 bis ;

Que justement l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 prévoit précisément la possibilité pour toute personne se trouvant sur le territoire durant une certaine période, même sans titre de séjour, d'introduire une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles : « Considérant que , contrairement à ce que soutient la partie adverse, la loi du 15 décembre 1980 n'interdit nullement à un étranger d'introduire une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9, alinéa 3, de ladite loi, alors qu'il est en séjour irrégulier, voire sous le coup d'un ordre de quitter le territoire exécutoire ; que l'ordre de quitter le territoire attaqué ne peut être considéré comme un acte purement confirmatif d'un ordre de quitter le territoire antérieur que pour autant que la partie adverse n'ait pas réexaminé la situation du requérant et que bien entendu qu'elle n'ait pas ignoré les éléments nouveaux qui aurait été portés à sa connaissance » ;

Que l'illégalité de séjour d'un étranger n'empêche nullement de bénéficier d'une régularisation de séjour fondée sur l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 lequel « confère au Ministre de l'Intérieur un très large pouvoir d'appréciation » et que « l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » ; (CE n° 105.622, 17 avril 2002 ; CE n° 109.338, 15 juillet 2002, RDE, 2002 n° 119, pp 432-433 ; CCE, n° 5.498, 8 janvier 2008)

Que, si le Ministre ou son délégué, dans l'examen des circonstances exceptionnelles, dispose d'un très large pouvoir d'appréciation auquel le Conseil d'Etat ne peut se substituer, il n'en est pas moins tenu de motiver sa décision et de la justifier tenant compte de tous les éléments propres au cas qui lui est soumis ; (CCE n° 7.839 du 26 février 2008 ; CCE n° 11.640 du 23 mai 2008 ; CCE n° 12.935 du 20 juin 2008)

Que tel n'est pas le cas en l'espèce ; la partie adverse a rejeté purement et simplement les éléments invoqués par les requérants et a donc méconnu, par là, le fondement même de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'il y a lieu d'annuler les décisions querellées ;

- Violation des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; des articles 2. 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments invoqués en termes de requête par Monsieur et Madame ;

Alors que les requérants ont versé à leur dossier tous les éléments nécessaires corroborés par diverses pièces justifiant la longueur de leur séjour, l'intégration, la possibilité d'exercer un emploi, la scolarité de leur enfant, leur impossibilité de rentrer dans un pays instable tel que le Liban ;

Que la partie adverse rejette tous les éléments ainsi avancés sans expliquer en quoi ils ne peuvent être pris en considération ;

Que l'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier ; qu'elle a même ignoré des éléments essentiels de la demande ;

Que la partie adverse a seulement retenu les éléments défavorables aux requérants et n'a pas, au contraire, tenu compte de l'ensemble des éléments ; qu'il y a violation du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause ; qu'en outre, une motivation correcte et cohérente fait défaut ;".

3.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantoonden dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Waar verzoekers inriepen de aanvraag niet te kunnen indienen via de reguliere procedure gelet op de scholing van het oudste kind en nu deze niet meer zou kunnen aarden in een ander onderwijssysteem, stelt verweerder dat dit laatste gestelde niet meer is dan een loutere bewering en niet geloofwaardig is. Verder wordt gemotiveerd dat de scholing van het kind niet als buitengewone omstandigheid wordt weerhouden, waar het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft met een gespecialiseerde structuur die niet te vinden is in het land van herkomst. Verder wordt geoordeeld dat, waar verzoekers inriepen een bepaald sociaal en economisch welzijn te hebben opgebouwd in België, geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt enkel omdat verzoekers de verblijfsaanvraag dienen op te starten bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Verweerder geeft hierbij nog aan dat de gezinseenheid behouden blijft. Hiermee samenhangend, inzake de duur van het verblijf en de verschillende elementen van integratie – waaronder ook de werkbereidheid en de talenkennis – wordt aangegeven dat omstandigheden die betrekking hebben op de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Ten slotte wordt, waar verzoekers inriepen dat een terugkeer naar het land van herkomst onmenselijk en traumatiserend zou zijn, gewezen op het gegeven dat hun asielpprocedure als niet ontvankelijk werd afgesloten alsook dat de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werd afgesloten. Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en omdat enerzijds hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en anderzijds hij langer in het Rijk verblijft dan toegestaan waar zijn asielpprocedure reeds op 30 april 2017 negatief werd afgesloten.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker wijst op het ingeroepen verblijf sinds 2007, de integratie, de werkbereidheid en de scholing van het kind en stelt niet te begrijpen waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden zijn weerhouden. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoeker evenwel niet zonder meer stellen dat deze ingeroepen buitengewone omstandigheden niet zijn beantwoord. Er dient te worden aangenomen dat de voorziene motivering verzoeker wel degelijk in staat stelt te begrijpen waarom deze elementen niet werden weerhouden. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat de voorziene motivering niet kon volstaan of niet afdoende is.

Verzoeker stelt nog dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een vreemdeling niet verbiedt een verblijfsaanvraag in te dienen in België omdat hij in illegaal verblijf is of het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel. De Raad merkt evenwel op dat, gelet op de motivering van de eerste bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven, niet kan worden gesteld dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden worden afgewezen omwille van het illegaal verblijf of het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing enig ter ondersteuning van de buitengewone omstandigheden ingeroepen element ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Hij betoogt als zou verweerder enkel rekening houden met de elementen in zijn nadeel en aldus deze in zijn voordeel buiten beschouwing laten, doch de verschillende door hem in zijn middel aangehaalde elementen – met name de duur van het verblijf, de integratie, de werkbereidheid, de scholing van het kind en de onmogelijkheid van een terugkeer naar Libanon – werden blijkens de motivering van de eerste bestreden beslissing in rekening gebracht. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat, zoals hij stelt, essentiële elementen van de aanvraag zouden zijn genegeerd. Evenmin maakt hij aannemelijk dat verweerder bij het nemen van deze beslissing niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Er werd verder reeds vastgesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder zonder motivering de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft afgewezen, zodat hij evenmin kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat aldus de ratio legis of bestaansgrond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd miskend. Verzoeker geeft nog aan dat geen correcte en coherente motivering is opgenomen in de eerste bestreden beslissing, of deze niet objectief is, doch zonder in te gaan op de concrete motivering die aan deze beslissing ten grondslag ligt of zijn stellingnames te verduidelijken en zo concreet aannemelijk te maken. Een kennelijk onredelijke beoordeling van de ingeroepen gegevens ter staving van de buitengewone omstandigheden wordt niet met concrete argumenten aangetoond.

De Raad wenst in dit verband ook nog te benadrukken dat het standpunt van het bestuur dat het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van een lange verblijfsduur en de elementen van integratie,

waaronder ook de talenkennis en werkbereidheid, niet aantoont waarom het voor verzoeker niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan tevens worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan voorts niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Verzoeker benadrukt dat de wetgever middels artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tegemoet heeft willen komen aan alarmerende situaties die met de nodige menselijkheid dienen te worden behandeld, doch zonder concreet aannemelijk te maken dat verweerder ten onrechte zijn situatie niet als dusdanig heeft weerhouden of kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij zijn beoordeling dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

De Raad herhaalt dat, gelet op de voorziene motivering, niet kan worden gesteld dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden worden afgewezen omwille van het illegaal verblijf of het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel. In zoverre verzoeker nog betoogt dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling het voordeel van de toekenning van de verblijfsmachtiging op zich niet verhindert, benadrukt de Raad dat in casu een beslissing voorligt inzake de ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij enkel de vraag werd beoordeeld naar het al dan niet voorhanden zijn van de wettelijke vereiste buitengewone omstandigheden. Er werd geen uitspraak gedaan over de gegrondheid van de aanvraag. Dit betoog is aldus niet dienstig.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Waar verzoeker verwijst naar het *“beginsel dat de overheid er toe is gehouden bij zijn beoordeling rekening te houden met alle pertinente elementen die de zaak kenmerken”* dient te worden aangenomen dat hij doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. De verschillende elementen ingeroepen ter staving van de buitengewone omstandigheden werden in rekening gebracht. Een louter algemene verwijzing naar het geheel van de pertinente elementen van de zaak doet hier ook geenszins anders over oordelen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

“En ce que la partie adverse rejette les éléments de vie privée et familiale avancés par Monsieur et Madame en termes de requête au motif que l'article 8 ne serait pas violé si les requérants rentraient au Liban afin d'y introduire une demande sur place (pour autant qu'elle puisse être accueillie)

Alors que l'article 8 de la CEDH vise à la fois la vie familiale et la vie privée ;

Que la partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Monsieur et Madame dans le respect de leur vie familiale et privée :

Le lien familial recouvre « un ensemble de faits et de réalités tout à la fois d'ordre biologique, sociologique, juridique et social. Le lien est divers et diversifié : lien avec les parents, avec le conjoint, avec les enfants, avec la fratrie, avec des amis... » (J.ANDRIANTSIMBAZOVINA, Le maintien du lien familial des étrangers, in Le droit au respect de la vie familiale au sens de la CEÛH, Bruylant, 2002, p.213)

La notion de « vie privée » représente pour la Cour européenne toutes les relations humaines, c'est-à-dire « le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité» (Arrêt Niemietz c/ Allemagne du 16 décembre 1992, série A, n° 251-B, p.33 § 29 ; Arrêt Botta c/ Italie du 24 février 1998 ; F.SUDRE, « Les aléas de la notion de vie privée dans la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme » in Mélange Louis Edmond Pettiti, Bruylant, 1997, p. 687-705)

La Cour fait une interprétation dans « le sens large » de la vie privée « Ainsi, la sphère de la vie privée, telle que la Cour la conçoit, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la CEÛH est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables » (CEDH, Première Section, Affaire Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga C. Belgique, Arrêt du 12 octobre 2006, Section 1, requête n° 13178 / 03)

Qu'ici, il est manifeste que, vu le temps écoulé, la décision prise à l'encontre de Monsieur et Madame revêt un caractère tout à fait disproportionné - surtout vis-à-vis d'un enfant qui est scolarisé ici et qui ne connait rien au système scolaire libanais- et constitue une atteinte à leur vie privée et familiale construite sur le territoire ;”.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij de begrippen privéleven en familie- en gezinsleven in artikel 8 van het EVRM en betoogt dat het duidelijk is dat, gelet op de duur van het verblijf in België, de eerste bestreden beslissing als disproportioneel dient te worden beschouwd, en dit vooral wat het kind betreft dat naar school gaat in België en het Libanese schoolsysteem niet kent. Hij stelt dat uit de motivering niet blijkt dat het bestuur een juist evenwicht heeft nagestreefd tussen het algemene belang en de private en gezinsbelangen van hemzelf en zijn gezinsleden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De Raad stelt vast dat verweerder in zijn eerste bestreden beslissing een gezinsband heeft weerhouden tussen verzoeker enerzijds en zijn vrouw en kinderen anderzijds. Hij stelde evenwel vast dat de verplichting om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in het buitenland in te dienen gold voor het gehele gezin en de eenheid van het gezin derhalve blijft gevrijwaard. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij overige gezins- of familiebanden in België had die onder de bescherming van artikel

8 van het EVRM konden vallen. Verzoeker kan niet op algemene wijze voorhouden dat het hebben van vrienden in België als een onder artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven moet worden beschouwd.

Verweerder heeft zich verder als dusdanig niet uitgesproken over de vraag of het ingeroepen sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in België hebben opgebouwd als privéleven beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Wel oordeelt hij dat deze verdragsbepaling niet wordt geschonden louter omdat de gezinsleden hun verblijfsaanvraag moeten indienen via de reguliere procedure en rekening houdende met het behouden blijven van de gezinseenheid. Inzake de scholing van het kind werd geoordeeld dat verzoekers zich beperken tot een loutere bewering dat het kind geen onderwijs zou kunnen volgen in een ander onderwijssysteem dan het Belgische, en zulks niet geloofwaardig is, en vervolgens dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs met een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet voorhanden is in het land van herkomst.

De in de eerste bestreden beslissing voorziene motivering laat voldoende toe te begrijpen waarom het bestuur tot zijn beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM is gekomen. Verder legt deze verdragsbepaling zelf verweerder geen motiveringsplicht op en voorziet zij evenmin dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). In zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008 geeft het EHRM duidelijk aan dat een privéleven dat werd opgebouwd tijdens een verblijf dat steeds als precair was te beschouwen in beginsel geenszins aanleiding vermag te geven tot een miskennis van artikel 8 van het EVRM en het in dit verband legitiem is indien de lidstaat een zwaarder belang toekent aan het publieke belang van een effectieve immigratiecontrole.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In dit kader wijst de Raad er ook op dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101).

Indien, zoals in casu, minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet steeds hun hoger belang in rekening worden gebracht en moet hieraan een voldoende gewicht worden toegekend (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland).

Verweerder merkte in de eerste bestreden beslissing correct op dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de verblijfsmachtiging te vragen geldt voor het gehele gezin en er aldus geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. Er dient verder te worden aangenomen dat verweerder in dit verband geen noemenswaardige hinderpalen weerhield die zich zouden verzetten tegen deze verplichting, waar hij onder meer aangaf dat het gestelde door verzoekers dat hun schoolgaand kind zich niet zou kunnen aanpassen aan het Libanese onderwijssysteem een loutere bewering is, en hieraan geen geloofwaardigheid kan worden toegedicht, en waarbij verder wordt aangegeven dat de verdere scholing ook mogelijk is in het land van herkomst. Hij wijst er ook nog op dat de scholing van het kind in België enkel werd toegestaan om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen. Aldus dient te worden aangenomen dat het bestuur wel degelijk ook oog heeft gehad voor het hoger belang van het kind. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze motivering in de eerste bestreden beslissing. Door te wijzen op de duur van het verblijf in België en het gegeven dat het kind steeds in België naar school is gegaan, toont hij ook nog niet aan dat het bestuur niet in redelijkheid tot zijn beoordeling is gekomen. Beide kinderen waren ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing nog relatief jong – met name 2 en 8 jaar oud –, hetgeen maakt dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verzoeker geeft ook niet aan dat de kinderen niet vertrouwd zouden zijn met de taal of een van de talen van het thuisland. Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing niet in redelijkheid kon oordelen dat een verderzetting van het gezinsleven – inclusief de scholing van de kinderen – mogelijk is in het herkomstland, minstens voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland. Waar niet blijkt dat de kinderen nog in België verblijven en in hunnen hoofde geen belang meer wordt aangetoond bij huidig beroep, blijkt bovendien niet dat verzoeker zelf nog een actueel belang heeft bij het inroepen van de scholing van zijn kind(eren) in België als buitengewone omstandigheid.

Wat het ingeroepen privéleven betreft, brengt verzoeker verder geen concrete argumenten aan die maken dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar via de reguliere procedure de verblijfsaanvraag in te dienen, niet mogelijk zou zijn of niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht. Indien een vreemdeling stelt duurzame banden met België te hebben opgebouwd, mag toch ook worden aangenomen dat deze banden niet teloorgaan louter als gevolg van een tijdelijke afwezigheid uit het Rijk om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

In zoverre verzoeker in dit verband specifiek nog verwijst naar de duur van het verblijf in België, benadrukt de Raad dat het verblijf in België steeds precair dan wel illegaal was en hij aldus geen gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat hij vermocht zijn privé- dan wel gezins- en familieleven hier verder te ontwikkelen. In deze omstandigheden diende hij ook te weten dat hij, om te worden gemachtigd tot een verblijf in België, hiertoe een aanvraag vanuit zijn herkomstland diende in te dienen. Het louter wijzen op een langdurig illegaal dan wel precair verblijf in België vermag enige disproportionaliteit niet aan te tonen waar verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst om van daaruit de verblijfsprocedure op te starten.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, zijn

voorgehouden privé- of gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Enige disproportionaliteit kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre dit is ingediend door enerzijds verzoekster in eigen naam en anderzijds verzoekers in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. Verzoeker heeft verder geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS